

Sygn. akt I PK 306/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa K. B. i B. N.
przeciwko N. Spółce o.o. w T.
o wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódek od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt IX Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 r., IX Pa (...) Sąd Okręgowy w K., IX Wydział Pracy oddalił apelację powódek K. B. i B. N. od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 6 sierpnia 2014 r., IV P (...) w sprawie przeciwko N. Sp. z o.o. w T. o zapłatę wynagrodzenia za czas gotowości do pracy. W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego pozostawało prawidłowe, albowiem powódki – poza wystąpieniem z żądaniem ustalenia istnienia stosunku pracy – w żaden inny sposób nie uzewnętrżiły wobec pracodawcy woli niezwłocznego podjęcia pracy.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiódł pełnomocnik powódek, zarzucając sądowi naruszenie art. 81 § 1 k.p. przez jego błędne zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że w trakcie postępowania o ustalenie istnienia

stosunku pracy powódki nie wykazały w dostateczny sposób gotowości do pracy, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał konieczność wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego, jakim jest „kwestia jednoznacznego wskazania warunków w jakich z uwagi na cel, społeczno-gospodarcze przeznaczenie prawa określonego w art. 81 § 1 k.p. wyrażenie przez pracownika w trakcie procesu gotowości podjęcia pracy nieuwarunkowane uzyskaniem korzystnego dla siebie wyroku Sądu Pracy mogłoby skutkować zasądzeniem na rzecz pracownika wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy. W odniesieniu do okoliczności faktycznych sprawy kwestia ta wymaga pilnego wyjaśnienia, gdyż żadne ze wskazywanych przez Sąd I i II instancji wyroków Sądu Najwyższego.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania, albowiem w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne; skarżący nie wykazał także w jakimkolwiek stopniu, by zagadnienie takie istniało.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia, a nadto przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej skarżącego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2004 r., I PK 476/03). Polega to na wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2004 r., II PK 4/04). Takiego uzasadnienia nie przedstawiono w skardze kasacyjnej.

Samo zresztą zagadnienie ma charakter pozorny. W świetle art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie jest zagadnieniem kwestia, której nie daje się rozstrzygnąć na podstawie argumentów przywołanych w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji, jak to – niestarannie – zaprezentowano w skardze. Do skarżącego należy

dochowanie staranności i analiza dorobku judykatury czy piśmiennictwa, skutkująca oceną, czy określony problem prawny rzeczywiście występuje. W tym też celu ustawodawca ustanawia obowiązkowe zastępstwo przez profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.

W braku stosownego wyводу zawartego w skardze kasacyjnej, Sąd Najwyższy musi zauważyć, że problem interpretacji art. 81 § 1 k.p. stanowił przedmiot szeregu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. Wynika z nich w sposób niezbity, że „zagadnienie” sposobu ujawnienia gotowości do pracy nie ma waloru istotnego zagadnienia prawnego, stanowi bowiem kwestię faktu (por. np. wyroki z dnia z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 149/07; z dnia 14 grudnia 2009 r., I PK 115/09 czy z dnia 24 czerwca 2015 r., I PK 230/14). W wyroku w sprawie I PK 230/14 Sąd Najwyższy wyraźnie podkreślił, że w świetle brzmienia i celu art. 81 § 1 k.p., uzewnętrznienie przez pracownika gotowości do pracy może nastąpić przez różne, znane pracodawcy, zachowania pracownika (lub osób działających w jego imieniu), z których dostatecznie jasno wynika jego wola niezwłocznego podjęcia pracy w danym okresie, gdy zostanie do niej dopuszczony. Zależnie od okoliczności, różna może być też częstotliwość potwierdzania gotowości. Nie można zatem ogólnie i *a priori* wskazać, w jaki sposób i jak często pracownik powinien uzewnętrzniać (demonstrować) swą gotowość do pracy. Oceny spełnienia tej przesłanki gotowości do pracy dokonuje sąd, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych konkretnej sprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.